DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, 20 kwietnia 1950 Nr 7 Poz. 40—49

TREŚĆ:

40

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 lutego 1950 r.

(NOR.—OJ.VI-1/8)

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty o organizacji państwowych szkół rolniczych praktyków-specjalistów.

Na podstawie art. 2, ustęp 2 i art. 59 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz.U.R.P. Nr 38, poz. 389) w związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. w sprawie szkolnictwa rolniczego (Dz. Urz. Min. Ośw. Nr 11, poz. 304) oraz uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie szkolenia Kadr rolniczych zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się organizację państwowych szkół rolniczych praktyków specjalistów według załączonego statutu ramowego.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1950 r.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

STATUT

Państwowej Szkoły Praktyków Specjalistów

w . . . . . .

I. Nazwa Szkoły.

§ 1. Szkoła nosi nazwę: „Państwowa Szkoła . . . . . .*) Praktyków Specjalistów w . . . .".

II. Zadania Szkoły.

§ 2. Zadaniem szkoły jest:

a) przygotowanie teoretyczne i praktyczne pracowników, względnie kandydatów na pracowników uspołecznionych przedsiębiorstw, zakładów lub instytucji rolnych do pracy . . . .**),

b) wychowanie wartościowego Obywatela Polski Ludowej.

III. Organizacja szkoły

§ 3. Szkoła jest koedukacyjna. Tam, gdzie warunki internatowe nie pozwalają na to, może być szkoła męska lub żeńska.

§ 4. Szkoła posiada internat (męski, żeński lub męski i żeński).

§ 5. Okres nauki w szkole trwa 11 miesięcy (od 15 stycznia do 15 grudnia).

§ 6. Przy większej liczbie uczniów i przy posiadaniu odpowiednich pomieszczeń — szkoła może za zgodą władz szkolnych otwierać klasy równoległe. W jednej klasie nie powinno być mniej jak 40 uczniów.

§ 7. Organizację roku szkolnego, podział na okresy nauczania i czas ich trwania ustalają osobno przepisy władz szkolnych.

§ 8 Dla celów praktycznego nauczania — szkoła posiada własny warsztat pracy, gospodarstwo rolne, warsztaty mechaniczne itp. jak również może korzystać z zakładów innych instytucji znajdujących się w pobliżu szkoły na podstawie osobnych umów.

§ 9. Szkoła posiada nauczycieli w ilości przewidzianej etatem stanowisk przez władze szkolne oraz korzysta z pracy nauczycieli specjalistów dochodzących, płatnych godzinowo.

§ 10. Na czele szkoły stoi kierownik.

Do obowiązków kierownika należy:

a) organizowanie pracy wychowawczej i dydaktycznej, kierowanie nią, harmonizowanie i czuwanie nad jej planowym wykonaniem,

b) wykonywanie przepisów i poleceń władz szkolnych,

c) zarządzanie sprawami administracyjno-gospodarczymi szkoły oraz gospodarstwa lub przedsiębiorstwa szkolnego,

d) przewodniczenie Radzie Pedagogicznej,

e) utrzymywanie kontaktu szkoły z życiem gospodarczym i społecznym środowiska, w którym znajduje się szkoła,

f) nauczanie w odpowiedniej ilości godzin,

g) reprezentowanie szkoły nazewnątrz.

§ 11. Kierownikiem szkolnego gospodarstwa rolnego, zakładu produkcyjnego lub warsztatu jest wyznaczony do tego instruktor etatowy lub zatrudniony na podstawie umowy zbiorowej. Jest on odpowiedzialny przed kierownikiem szkoły za stan organizacyjny i wydajność gospodarstwa oraz za dostosowanie go do potrzeb nauki praktycznej uczniów. Budżet, plany gospodarcze i aktualne plany pracy zatwierdza Rada Pedagogiczna, przed którą

*) zależnie od specjalizacji szkoły należy wstawić: „Rolnicza", „Hodowlana", „Mechaniki Rolnej itp.".

**) zależnie od szczegółowego zakresu specjalizacji szkoły wstawić: „w zakresie upraw polowych", „w zakresie chowu trzody chlewnej", „w charakterze sanitariuszy wet." itp.

składa on sprawozdanie ze stanu finansowego i realizacji planów gospodarczych.

§ 12. Nauczyciele wychowują i uczą uczniów, powierzonych ich opiece, uczestniczą w pracach Rady Pedagogicznej oraz spełniają inne czynności niezbędne w organizacji szkoły a zlecone im przez Radę Pedagogiczną. Nauczyciele odpowiedzialni są za swe prace przed kierownikiem szkoły.

§ 13. Dla powiązania szkoły z życiem i pracą środowiska kierownictwo szkoły inicjuje powstanie Komitetu Opiekuńczego Szkoły. Cele, skład oraz organizację Komitetu Opiekuńczego określi osobna instrukcja.

§ 14. Dla lepszego powiązania nauczania w szkole z pracą praktyczną w zawodzie kierownicy szkół nawiążą kontakty z instytucjami odpowiadającymi specjalizacji szkoły i ustalą formy i sposoby współpracy w tym zakresie.

§ 15. Kierownik szkoły, nauczyciele i instruktorzy tworzą Radę Pedagogiczną, która jest stałym organem wewnętrznego życia szkoły. Przewodniczy Radzie Pedagogicznej kierownik szkoły. Przewodniczący Rady Pedagogicznej może zapraszać na zebranie Rady przedstawicieli Z.M.P. lub samorządu uczniowskiego, Komitetu Opiekuńczego oraz Instytucji związanej ze specjalnością szkoły. Rada Pedagogiczna współpracuje z kierownikiem szkoły nad podniesieniem poziomu wychowawczego i naukowego szkoły. W szczególności do obowiązków Rady Pedagogicznej należy:

a) opracowywanie planów pracy wychowawczej, dydaktycznej i gospodarczej oraz sprawdzanie wykonania tych planów (przydział przedmiotów nauczania, zajęć praktycznych, funkcji gospodarczych, administracji itp.),
b) ustalenie opinii o poszczególnych uczniach: oceny ich postępów w nauce oraz uświadomienie i wyrobienia społeczno-politycznego jak również opinii o stanie poszczególnych klas (oddziałów) w wypadku gdy w szkole są klasy równoległe lub klasy o różnych nachyleniach programowych
c) omawianie i opracowywanie sposobu i środków podnoszenia poziomu wychowania, nauczania i organizacji pracy,
d) orzekanie o usuwaniu uczniów ze szkoły,
e) kontrolowanie działalności internatu, opieka nad organizacjami uczniowskimi i samorządem uczniowskim.

§ 16. Kierownikowi szkoły przysługuje prawo zawieszenia uchwał Rady Pedagogicznej, jeśli uzna je za niezgodne z przepisami lub przeciwne dobru szkoły. O decyzji zawieszenia uchwały Rady Pedagogicznej kierownik szkoły niezwłocznie zawiadomi władze szkolne.

§ 17. Organizacja nauczania i wychowania. Program nauczania w szkole oparty jest na podbudowie programowej odpowiadającej minimum siedmiu klasom szkoły podstawowej z tym, że w okresie przejściowym dopuszcza się przyjmowanie kandydatów posiadających przygotowanie w zakresie 4-klas szkoły podstawowej za wyjątkiem szkół san.-wet., rach. roln., rach. handl., i kontrolerów użytkowości.

§ 18. Nauczanie odbywa się według zatwierdzonego przez władze szkolne obowiązującego programu nauki, obejmującego naukę lekcyjną oraz ćwiczenia i zajęcia praktyczne w gospodarstwie szkoły lub w innym zakładzie pracy.

§ 19. Plan pracy wychowawczej, dostosowany do wieku i rozwoju uczniów powinien uwzględniać w pełni zadania wychowawcze, określone w § 2 niniejszego statutu.

§ 20. Zadania i obowiązki uczniów:

a) opanowywanie umiejętności zawodowych, wiadomości ogólnych przewidzianych programem szkoły,
b) aktywny udział w życiu wewnętrznym szkoły i w jej współpracy ze środowiskiem.

§ 21. Uczeń obowiązany jest stosować się do przepisów i regulaminów określających szczegółowo zadania i obowiązki uczniów.

§ 22. Do szkoły przyjmuje się synów i córki robotników, biedoty wiejskiej, małorolnych i średniorolnych chłopów. Pierwszeństwo mają kandydaci skierowani przez uspołecznione gospodarstwa i zakłady rolne lub związane z rolnictwem.

§ 23. Przy końcu każdego okresu szkolnego Rada Pedagogiczna ustala na podstawie ocen poszczególnych nauczycieli, ocenę wyników nauczania osiągniętych przez ucznia w zakresie przerobionego materiału programowego. Ocena winna być podana do wiadomości ucznia, a na żądanie również instytucji, która go do szkoły wysłała. Ocenę wyraża się w czterech stopniach: bardzo dobry, dobry, dostateczny, niedostateczny.

§ 24. Uczeń może być dopuszczony do egzaminu z ukończenia szkoły, o ile posiada oceny roczne ze wszystkich przedmiotów obowiązkowych przynajmniej dostateczne.

§ 25. Egzamin końcowy odbywa się na podstawie osobnego regulaminu wydanego przez władze szkolne.

§ 26. Ukończenie szkoły uprawnia absolwenta do używania tytułu „praktyk specjalista" z bliższym określeniem specjalizacji.

§ 27. Ukończenie szkoły uprawnia absolwenta do kontynuowania nauki w liceach rolniczych po złożeniu egzaminu wstępnego do klasy wstępnej.

Postanowienia końcowe.

§ 28. Szkoła używa okrągłej pieczęci z godłem państwowym i nazwą szkoły.

§ 29. Szkoła wydaje uczniom legitymacje według wzoru zatwierdzonego przez władze szkolne.

§ 30. Na terenie szkoły działa samorząd uczniowski i organizacje uczniowskie uznane przez władze szkolne.

Dyrektor Departamentu: **W. Schayer**

41

ZARZĄDZENIE
MINISTRÓW: ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 10 marca 1950 r.

w sprawie ustalenia marży na usługi dla Centrali Obrotu Zwierzętami Hodowlanymi.

W związku z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 października 1949 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. Marżę od transakcji zwierzętami hodowlanymi, przeprowadzonych za pośrednictwem Centrali Obrotu Zwierzętami Hodowlanymi, ustala się w wysokości 5% od ceny kupna-sprzedaży, przy czym całą marżę płaci nabywca.

§ 2. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 15 marca 1950 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: **J. Dąb-Kocioł**

Minister Handlu Wewnętrznego: **T. Dietrich**

42

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 kwietnia 1950 r.

w sprawie opieki fachowej państwowej administracji rolnej przy zagospodarowaniu resztówek Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska"

Stosownie do postanowień art. 22 ustawy o Narodowym Planie Gospodarczym i uchwały Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1949 r., odnośnie planu właściwego zagospodarowania resztówek, zarządzam co następuje:

§ 1. Państwowa administracja rolna obejmuje pod specjalną opiekę w swej pracy fachowej gospodarstwa rolne (resztówki) Gminnych Spółdzielni.

§ 2. Głównym zadaniem państwowej administracji rolnej w gospodarstwach rolnych (resztówkach) Gminnych Spółdzielni jest nastawienie tych gospodarstw na usługowość (zaopatrywanie w materiał siewny i zwierzęco-hodowlany) w stosunku do gospodarstw średnio i małorolnych chłopów.

§ 3. Obowiązkiem państwowej administracji rolnej jest podniesienie pod względem kultury rolnej gospodarstw spółdzielczych, porozrzucanych między gospodarstwa indywidualne, do takiego stopnia, by mogły przekonywać rolników o wyższości gospodarki spółdzielczej nad indywidualną.

§ 4. Działalność gospodarstw rolnych Gminnych Spółdzielni zakreślona jest planem produkcji, zatwierdzonym przez Władze Państwowe.

§ 5. Działy Rolnictwa i Reform Rolnych przy Urzędach Wojewódzkich i Okręgowe Oddziały C.R.S. — Działy V powinny być w ścisłym kontakcie, celem koordynowania prac w zakresie właściwego zagospodarowania resztówek Gminnych Spółdzielni.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

43

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 kwietnia 1950 roku.

(Nr W. H. II-6/40/49)

w sprawie mięsa dla ferm zwierząt futerkowych.

Mając na uwadze stały wzrost i znaczenie gospodarcze hodowli lisów srebrzystych oraz trudności w zaopatrywaniu się przez fermy hodowlane w pokarm pochodzenia zwierzęcego, zarządzam, co następuje:

1. Mięso, zbadane urzędowo przez lekarza weterynaryjnego i uznane za niezdatne do spożycia dla ludzi, może być wydawane prowadzonym przez państwowe instytucje fermom hodowlanym zwierząt futerkowych:

1) jeżeli badanie wykazało, że mięso:

a) nie zawiera żadnych drobnoustrojów, wywołujących choroby zakaźne, ani zatruwaczy mięsa, ani pasożytów szkodliwych dla ludzi lub zwierząt, ani złośliwych nowotworów;

b) nie pochodzi ze zwierząt, u których stwierdzono posocznicę lub ropnicę, albo zatrucie;

c) nie znajduje się w rozkładzie gnilnym.

2) jeżeli nie zachodzi podejrzenie zakażenia albo zatrucia, określonego w pkt 1), lit. a), b), c).

2. Małe części mięsa, przeznaczonego do karmienia zwierząt futerkowych, należy w rzeźniach publicznych składać do osobnych zbiorników (skrzyń), dostarczanych przez kierownictwo fermy. Zbiorniki te powinny mieć ściany gładkie, dające się łatwo oczyścić i odkazić i być szczelne. Zaleca się, aby zbiorniki te były sporządzone z nierdzewnej lub pobielanej blachy lub innych metali białych lekkich stopów i spawane (nie lutowane) na zgięciach. Zbiorniki te powinny być szczelnie zamykane; jeden klucz powinien posiadać lekarz weterynaryjny odnośnej rzeźni, a drugi osoba upoważniona przez kierownictwo fermy do przyjmowania mięsa na fermie. Większe części mięsa i całe tusze w rzeźniach powinny być przechowywane w odpowiednich pomieszczeniach pod kontrolą lekarzy weterynaryjnych, jako organów urzędowego badania.

3. Mięso składane do zbiorników należy wydawać wraz ze zbiornikiem; mięso w częściach dużych może być podzielone na części mniejsze i złożone również do zbiornika, albo wydane w całości. Przewóz mięsa, wydawanego w całości, powinien się odbywać na specjalnych odpowiednio przystosowanych wozach szczelnie zamykanych; jeden klucz powinien posiadać lekarz weterynaryjny odnośnej rzeźni, a drugi osoba upoważniona przez kierownictwo fermy do przyjmowania mięsa na fermie.

4. Fermy, pobierające mięso niezdatne do spożycia przez ludzi, powinny prowadzić książkę kontrolną, zawierającą następujące rubryki: liczba bieżąca, data odbioru mięsa, ilość mięsa w kg, rodzaj mięsa, nazwa rzeźni, podpis wydającego mięso, podpis przyjmującego mięso w fermie, uwagi.

Wszystkie rubryki księgi kontrolnej wypełnia lekarz weterynaryjny, będący organem urzędowego badania lub inna osoba upoważniona przez niego.

5. Konie, wybrakowane i niezdatne do dalszego użytku, mogą być zabijane na fermach hodowli lisów, a mięso z nich uzyskane może być użyte do karmienia lisów pod następującymi warunkami:

1) zabicie winno się odbywać w osobnym pomieszczeniu tak urządzonym, aby zanieczyszczenia, powstałe przez ubój i oprawianie, mogły być łatwo usunięte; usuwanie zanieczyszczeń należy wykonywać na odpowiednim miejscu na fermie przez zagrzebanie do ziemi;

2) zabicie odbędzie się w obecności lekarza weterynaryjnego instytucji albo lekarza weterynaryjnego, pod którego opieką weterynaryjną dana ferma się znajduje, który przeprowadzi badanie zwierzęcia przed i po zabiciu, dokona oceny, czy zwierzę zabite i jego poszczególne części nadają się do karmienia lisów, a nadto dopilnuje oczyszczenia miejsca zabicia.

6. Zwierzęta padłe mogą być użyte do karmienia lisów pod warunkiem, że zwierzęta te nie były w styczności ze zwierzętami chorymi na choroby zaraźliwe lub podejrzanymi o takie choroby, oraz z mięsem, pochodzącym od takich zwierząt, a nadto zostanie przeprowadzona sekcja przez lekarza weterynaryjnego instytucji albo lekarza weterynaryjnego, pod którego opieką weterynaryjną dana ferma się znajduje i nie zostaną stwierdzone choroby i zmiany, wymienione w pkt 1, dyskwalifikujące mięso pod względem zdatności do skarmiania lisami. Jest wskazanym, aby sekcji tej dokonywał lekarz wet., który przeprowadzał leczenie zwierzęcia.

7. Zwłoki zwierzęce, znajdujące się w rakarniach, mogą być wydawane do karmienia lisów pod warunkiem, jak w pkt 6.

8. Ferma zwierząt futerkowych mięsożernych, która będzie dokonywała zabijania koni na miejscu lub pobierała padlinę z rakarni, powinna prowadzić dzienniczek (kontrolkę), w którym byłaby wpisywana wraz z potrzebnymi notatkami każdorazowo dostarczana padlina lub konie do zabicia dla skarmiania zwierzętami futerkowymi. Dzienniczek powinien zawierać następujące rubryki: Lp., data, gatunek, miejsce pochodzenia, ocena lekarza wet. pod względem zdatności dla skarmienia, podpis lekarza wet., data badania i uwagi.

Minister: w/z **St. Tkaczow**

44

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 kwietnia 1950 r.

(Nr M.A. IV-2/5/50)

w sprawie określenia wysokości wadiów i zabezpieczeń wykonania umów.

Na podstawie § 57 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, Samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73), zarządza się w porozumieniu z Ministrem Finansów, co następuje:

§ 1. Przy udzielaniu zamówień na roboty melioracyjne oraz roboty, dostawy i usługi związane z melioracją, przedsiębiorstwom innym niż wymienione w § 8 w/w rozporządzenia, należy stosować poniższe przepisy o wadiach i zabezpieczeniach wykonania umów (kaucjach).

§ 2. Wadium służy do zabezpieczenia ewentualnych roszczeń zamawiającego do przedsiębiorstwa, mogących powstać od chwili wniesienia oferty do chwili złożenia zabezpieczenia wykonania umowy (kaucji).

§ 3. Zabezpieczenie wykonania umowy (kaucja) służy do zabezpieczenia wszelkich ewentualnych roszczeń zamawiającego do przedsiębiorstwa, mogących powstać w wyniku zawarcia umowy, nie wyłączając roszczeń o odszkodowanie umowne.

§ 4. Na wadia i zabezpieczenia wykonania umów (kaucje) mogą być przyjmowane poza gotówką (w walucie polskiej) tylko walory określone w odpowiednim zarządzeniu Ministra Skarbu.

§ 5. Przyjmowania i zwrotu wadiów i zabezpieczeń wykonania umów (kaucji) należy dokonywać zgodnie z przepisami rachunkowo-kasowymi dla władz i urzędów państwowych.

§ 6. Wadium winno wynosić 5% sumy kosztorysu ofertowego.

§ 7. Oryginalny dowód złożenia wadium winien być dołączony do oferty.

§ 8. Zabezpieczenie wykonania umowy (kaucja) winno wynosić 10% sumy umownej.

§ 9. Przy podpisaniu umowy winna być złożona część zabezpieczenia wykonania umowy (kaucji) w wysokości co najmniej równej wadium. Reszta zabezpieczenia wykonania umowy (kaucji) aż do wysokości określonej w § 8 winna być potrącana z każdego rachunku częściowego (przejściowego) w wysokości 10% danego rachunku.

§ 10. Zabezpieczenie wykonania umowy (kaucji) podlega zwrotowi:

a) przy robotach, dla których nie został w umowie ustalony okres gwarancyjny — po dokonaniu całkowitego odbioru robót (kolaudacji) i rozrachunku,

b) przy robotach, dla których został w umowie ustalony okres gwarancyjny: w 50% po dokonaniu całkowitego odbioru robót (kolaudacji) i rozrachunku; w pozostałych zaś 50% po dokonaniu pogwarancyjnego odbioru robót (rekolaudacji) i ostatecznym rozrachunku.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: w/z **L. Domański**

Minister Finansów: **K. Dąbrowski**

45

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 sierpnia 1949 r.

(Nr E. G. IV-1/30)

w sprawie unormowania wynagrodzeń sezonowych pracowników umysłowych i pracowników fizycznych zatrudnionych przy pracach wodno-melioracyjnych.

Wobec wejścia w życie z dniem 1 maja r. b. w miejsce poprzednio powszechnie obowiązującego, nowego układu zbiorowego pracy w budownictwie, zawartego w dniu 7 maja 1949 roku w Warszawie i obejmującego znaczną większość zatrudnionych w budownictwie pracowników, z motywów przytoczonych w pismach okólnych: z 9.III.1948 r. (Dz. Urz. Min. Rol. i R.R. Nr 21, poz. 81) i z 15.V.1948 r. (Dz. Urz. Min. Rol. i R.R. Nr 14, poz. 54) zarządzam, co następuje:

1. Przy zatrudnianiu na podstawie umów o pracę sezonowych pracowników umysłowych i pracowników fizycznych, wymienionych w powołanych pismach okólnych, należy stosować zasady wynagradzania i stawki płac, dodatków oraz premiowania układu zbiorowego pracy w budownictwie z 7.V.1949 r.

2. Wyrównanie za czas ubiegły wynagrodzeń do wysokości przysługującej w/g układu z 7.V. 1949 r. winno być przeprowadzone w terminie do 30.XI.1949 r.

3. W kwestiach niewymienionych w niniejszym zarządzeniu mają zastosowanie przepisy obowiązującego ustawodawstwa pracy, w szczególności rozporządzeń Prezydenta R. P. z 16.III. 1948 „o umowie o pracę robotników" (Dz. U. R. P. Nr 35 poz. 324 z późn. zmianami) i o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R.P. Nr 35, poz. 323 z późn. zmianami).

4. Regulamin i zaszeregowanie pracowników umysłowych zostaną przesłane dodatkowo.

5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1949 r.

Minister: w/z **St. Tkaczow**

46

PISMO OKÓLNE.

z dnia 1 września 1949 r.

(Nr EG IV-1/30).

w sprawie unormowania wynagrodzeń sezonowych pracowników umysłowych, pracowników fizycznych zatrudnionych przy pracach wodno-melioracyjnych.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 11 sierpnia rb. Nr E. G. IV-1/30 w w/w sprawie, ustalam następujące zasady i tryb postępowania, jako obowiązujące przy zatrudnieniu przez urzędy wojewódzkie i rejonowe kierownictwa robót wodno-melioracyjnych sezonowych pracowników umysłowych i pracowników fizycznych oraz przy normowaniu ich wynagrodzeń na zasadach układu zbiorowego pracy w budownictwie z 7.V.1949 r.:

1. Zatrudniając nowych pracowników należy dawać pierwszeństwo, przy równych kwalifikacjach, członkom związków zawodowych, w szczególności zaś — Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce.

2. Przy przyjmowaniu i ustalaniu umownego wynagrodzenia sezonowych pracowników umysłowych obowiązuje tryb postępowania określony w piśmie okólnym z dnia 9 marca 1948 r. (Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. Nr 21, poz. 81).

3. Obowiązująca od dnia 1 maja 1949 r. wysokość wynagrodzenia miesięcznego sezonowych pracowników umysłowych już zatrudnionych (pierwsze zaszeregowanie) i nowoprzyjmowanych (zaszeregowywanie winna być ustalona (ana) na podstawie tabel: zaszeregowania, wynagrodzeń i dodatków funkcyjnych układu zbiorowego pracy w budownictwie z 7.V.1949 r. (załączniki Nr Nr 21, 22 i 23 do tegoż układu zbiorowego), w drodze zaliczenia indywidualnie każdego poszczególnego pracownika do odpowiedniej grupy w/g tabeli zaszeregowań. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego, dodatków i współczynnika opiniowania winna być ściśle określona w umowie o pracę.

4. Wobec zróżnicowania w tabeli zaszeregowań i dodatków funkcyjnych grup zaszeregowania w zależności od kategorii robót przy jakich pracownik jest zatrudniony, ustala się następujący podział robót wodno-melioracyjnych na kategorie:

kategoria III — roboty wartości w/g planu w sezonie budowlanym do 10.000.000 zł.

kategoria II — roboty wartości w/g planu w sezonie budowlanym od 10.000.000—50.000.000.—

kategoria I — roboty wartości w/g planu w sezonie budowlanym ponad 50.000.000 zł.

5. Przy zaszeregowaniu pracownika zatrudnionego równocześnie przy dwóch lub więcej robotach winna być brana pod uwagę łączna wartość w/g planu w sezonie budowlanym wszystkich robót przy których pracownik równocześnie zostaje zatrudniony.

6. Pracownik zaliczany być winien w zasadzie do najniższej obowiązującej dla danej kategorii grupy zaszeregowania. Zaliczenie do grupy (grup) wyższej (ych), przewidzianej (ych) dla tejże kategorii robót, może nastąpić tylko w uwzględnieniu wyróżniających się kwalifikacji pracownika i szczególnej jego przydatności do roboty (robót), przy której (ych) zostaje zatrudniony.

7. Przyznanie technicznemu sezonowemu pracownikowi umysłowemu dodatku za pracę przy robocie prowadzonej na dwie lub trzy zmiany, za okres takiej pracy, stosownie do uwagi II do tabeli dodatków funkcyjnych (zał. Nr 23 do układu zbiorowego), może nastąpić tylko za akceptacją wojewody na wniosek naczelnika wydziału wodno-melioracyjnego urzędu wojewódzkiego i tylko w wypadku, jeżeli robota na 2 lub 3 zmiany przewidziana była planem lub zarządzona przez wojewodę na wniosek naczelnika wydziału wodno-melioracyjnego z przyczyn niezawinionych przez kierownictwo budowy.

8. Premiowanie sezonowych pracowników umysłowych winno się odbywać ściśle wg §§ 1—9 i 11 regulaminu premiowania pracowników umysłowych w wykonawstwie budowlanym (zał. Nr 25 do układu zbiorowego). Wskaźnik procentowy terminowości wykonania roboty (planu rzeczowego) określony być winien na podstawie zatwierdzonego przez urząd wojewódzki harmonogramu, wskaźnik procentowy zgodności kosztów roboty z kosztorysem (wykonania planu finansowego) — na podstawie zatwierdzonego kosztorysu.

9. Zaliczki na poczet premii wypłacać należy stosownie do przepisów § 7, wyrównania dokonywać zgodnie z § 8 powołanego regulaminu.

10. Przyznanie i wypłata premii jak i zaliczek na poczet premii wymaga akceptacji naczelnika wydziału wodno-melioracyjnego urzędu wojewódzkiego.

11. Przyznanie premii w wysokości ponad 60% wymaga akceptacji Dyrektora Departamentu Wodno-Melioracyjnego Ministerstwa Rolnictwa i R. R.

12. Ustalenie (anie) wynagrodzeń pracowników fizycznych już zatrudnionych (pierwsze zaszeregowanie) i nowoprzyjmowanych (zaszeregowanie) na podstawie tabel zaszeregowania pracowników fizycznych oraz tabeli stawek godzinowych wynagrodzenia pracowników fizycznych (zał. Nr Nr 1, 2 i 6 do układu zbiorowego) należy do rejonowych kierowników robót wodno-melioracyjnych, względnie osób przez nich upoważnionych, w porozumieniu z wybranym przez odnośny zespół pracowników fizycznych przedstawicielem tegoż zespołu.

13. Przy zastosowaniu wynagrodzenia akordowego wysokość wynagrodzenia należy określić na podstawie przysługującej pracownikowi fizycznemu stawki godzinowej i norm pracy wg analiz podanych w § 70 układu zbiorowego pracy w budownictwie z 7 maja 1949 r.

14. Ustalenie wynagrodzeń (zaszeregowanie) sezonowych pracowników umysłowych i pracowników fizycznych zatrudnionych w okresie od 1 maja rb. do dnia wejścia

w życie powołanego na wstępie zarządzenia z 11 sierpnia 1949 r. Nr E.G.IV-1/30, łącznie z wynagrodzeniami za wykonane prace płatne akordowo, winno być przeprowadzone w okresie do 30 listopada rb. i w tymże okresie wypłacone im być winny należne wyrównania.

Minister: w/z **St. Tkaczow**

47

PISMO OKÓLNE.

z dnia 3 kwietnia 1950 r.

(Nr W. H. I—1/6)

w sprawie obsadzenia stanowisk organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa przez oglądaczy.

Organem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w zasadzie winien być lekarz weterynaryjny jako osoba posiadająca pełny zakres wiadomości z dziedziny mięsoznawstwa, do której społeczeństwo może mieć w dziedzinie badania mięsa całkowite zaufanie.

Jednakowoż w wielu rejonach lekarze wet. są nadmiernie zaabsorbowani w urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa. Odnosi się to zwłaszcza do lekarzy wet. zatrudnionych w obwodach wiejskich, w których każdy przypadek urzędowego badania wymaga wyjazdu poza miejsce zamieszkania.

Lekarze ci, poza urzędowym badaniem, są z reguły zatrudnieni także w lecznictwie zwierząt oraz w innych państwowych akcjach weterynaryjnych. Stan taki powoduje znaczne opóźnienie w obsłudze weterynaryjnej terenu, a także odbija się ujemnie na dokładności wykonywanych prac.

W celu usprawnienia obsługi wet. w kraju proszę Ob. Ob. Wojewodów o poddanie rewizji obecnego stanu organizacji służby wet. zatrudnionej w urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa i o wydanie właściwym władzom samorządowym zalecenia, aby przeprowadziły reorganizację obwodów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa i dokonały ich obsady personalnej w myśl następujących wytycznych:

Powiaty powinny być tak podzielone na obwody badania, aby każda gmina wiejska lub miejska stanowiła osobny obwód badania. Dwie gminy małe mogą być łączone w jeden obwód. Każda gmina, w której znajduje się więcej niż jedna rzeźnia publiczna, powinna być podzielona na tyle obwodów ile rzeźni publicznych w niej się znajduje.

Rzeźnia przemysłowa dokonywująca uboje ponad 500 sztuk miesięcznie powinna stanowić osobny obwód.

2. W osiedlach nie będących miastami powiatowymi a mających liczbę mieszkańców mniejszą niż 8.000 osób należy do urzędowego badania wyznaczyć oglądaczy posiadających kwalifikacje przewidziane w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 26.V.1928 r. o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania (Dz. U. R.P. Nr 62 poz. 575). Dla każdego obwodu należy wyznaczyć osobnego oglądacza i zastępcę. Jako zastępca winien być wyznaczony oglądacz wykonujący badanie w sąsiednim obwodzie.

3. W osiedlach mających liczbę mieszkańców większą niż 8.000 oraz w osiedlach będących miastami powiatowymi należy badanie co do włośni powierzyć również oglądaczom posiadającym odpowiednie kwalifikacje ustalone w w/w. rozporządzeniu Ministra Rolnictwa.

4. W rzeźniach publicznych i przemysłowych o niedostatecznej obsadzie lekarzy wet. można wyznaczyć również oglądaczy lecz tylko do czynności pomocniczych jak: mierzenie ciepłoty, badanie naturalnych otworów ciała, nacinanie mięśni, organów wewnętrznych i węzłów chłonnych, oglądanie co do wągrów. Czynności te mogą oglądacze wykonywać pod ścisłą kontrolą lekarzy wet., którzy dokonują ostatecznej oceny mięsa i są odpowiedzialni za właściwą ocenę.

5. W obwodach, w których stanowiska organów badania są obsadzone przez oglądaczy, lekarze wet. winni być wyznaczani jedynie do badania przypadków:

a) odstąpionych przez oglądacza jako przekraczających zakres jego działania (§§ 12 i 13 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. o obwodach urzędowego badania i postępowaniu w związku z badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr 3 z 1929 r., poz. 31),

b) w których posiadacz zwierzęcia żądał sprawdzenia wyników badań dokonanego przez oglądacza (§ 14 tegoż rozporządzenia).

W razie niedostatecznej ilości oglądaczy należy na terenie województwa zorganizować kurs szkoleniowy dla oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa w myśl w/w. rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r.

Do czasu szkolenia odpowiedniej ilości oglądaczy, można wyznaczać jednego oglądacza na 2 lub więcej obwodów. Należy dążyć do tego, by zawód oglądacza był powierzany w obwodach wiejskich osobom posiadającym inne główne źródło utrzymania (zawód) a wykonanie badania byłoby zajęciem dodatkowym — pomocniczym.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

48

PISMO OKÓLNE.

z dnia 14 kwietnia 1950 r.

(Nr W.H.II-8/42/49).

w sprawie przewozu zwierząt kolejami.

Ministerstwo, załączając odpis pisma Dyrekcji Generalnej Kolei Państwowych Służba Handlowa Nr II-5d-436/10/50 z dn. 27.III. 1950 r. w sprawie przewozu zwierząt, prosi Urzędy Wojewódzkie i Zarządy miast Warszawy i Łodzi o wydanie stosownych zarządzeń, aby lekarze weterynaryjni, sprawujący nadzór nad transportami zwierząt, zapoznali się dokładnie z w. w. zarządzeniem i stosowali je przy wykonywaniu swoich czynności urzędowych.

Dyrektor Departamentu: **Dr St. Krauss**

Załącznik

DYREKCJA GENERALNA KOLEI PAŃSTWOWYCH SŁUŻBA HANDLOWA

Nr II.5d-436/10/50.

Okr. spr.: przewóz zwierząt.

Warszawa, dnia 27 marca 1950 r.

Wobec reorganizacji rynku mięsnego, a w szczególności przejęcia przewozu zwierząt przez przedsiębiorstwa lub instytucje państwowe i wynikającej stąd konieczności zmiany przepisów weterynaryjnych, regulujących postępowanie przy usuwaniu z wagonu zwierząt chorych, dorżniętych lub padłych w czasie transportu, Dyrekcja Generalna Kolei Państwowych, na wniosek Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, zarządza, co następuje:

Ze zwierzętami, które w czasie przewozu koleją zachorowały albo zostały dorżnięte albo padły, należy postępować w następujący sposób:

1. Zwierzęta chore (przegrzanie, osłabienie połączone z niemożnością powstania, schorzenia przewodu pokarmowego, uszkodzenia mechaniczne, jak np. złamanie kończyny, okaleczenia, krwotoki wewnętrzne), lecz nie wykazujące żadnych objawów choroby zaraźliwej, należy na żądanie konwojenta wyładować i przekazać osobie lub instytucji przez niego wskazanej.

Jeżeli choroba jest tego rodzaju, że dalszy transport zawierałby znamiona znęcania się nad zwierzętami w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.III.28 r. o ochronie zwierząt, władze kolejowe winny takie zwierzęta wyładować, chociażby konwojent tego nie żądał.

2. Do zwierząt chorych, wykazujących objawy choroby zaraźliwej, należy wezwać powiatowego lekarza weterynaryjnego, a o ile w danej miejscowości takiego nie ma, należy transport przewieźć do najbliższej stacji, położonej na drodze do miejsca przeznaczenia, będącej siedzibą takiego lekarza. O wysłaniu transportu należy daną stację zawiadomić (telefonicznie lub telegraficznie), celem szybszego wezwania powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Zwierzęta takie należy odosobnić od innych zwierząt, które by mogły ulec odnośnej zarazie. Nie można ich wyprowadzać poza obręb stacji, oraz należy zabronić dostępu do miejsca postoju takich zwierząt osobom postronnym, z wyjątkiem organów władzy i lekarzy weterynaryjnych.

3. Zwierzęta dobite z konieczności oraz padłe należy wyładować na stacji określonej konwojentowi przez właściciela transportu przed załadowaniem i przekazać osobie lub instytucji przez niego wskazanej.

O każdym przypadku padnięcia lub dorżnięcia zwierząt w drodze drużyny konduktorskie powinny zgłaszać do najbliższej stacji o dłuższym postoju, której obowiązkiem jest postąpić w myśl wskazówek zawartych w ustępach poprzednich.

Drużyny konduktorskie powinny ponadto zwracać baczną uwagę, aby konwojenci w czasie przewozu nie wyrzucali padłych lub dorżniętych zwierząt z wagonów.

Stacje, na których zwierzęta określone pod 1 i 3 należy z wagonu usunąć oraz osoby i instytucje, którym zwierzęta te mają być wydane, wskazuje pisemnie konwojent przesyłki. Do obowiązku konwojenta należy również zawiadomienie drużyny pociągowej, względnie stacji o objawach choroby zaraźliwej wśród zwierząt.

Dokonanie odładowania poszczególnych sztuk z wagonu stacja odładowująca zaznacza w liście przewozowym i cedule, w rubryce pod nazwą towaru uwagę: „Odładowano . . . . sztuk . . . . (chorych, padłych, dorżniętych). Stempel stacji . . . . . . data i podpis pracownika, który dokonał odładunku".

Kosztami odładowania, składowego, zawiadomienia itp. stacja odładowująca obciąża się w wykazie wpływów różnych, a następnie przekazuje cedułę obciążającą na stację nadania, celem pobrania ich od nadawcy przesyłek.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie w miejsce postanowień § 49 pkt D. 11 przepisów służbowych Nr H 2, z ważnością natychmiastową do czasu przeprowadzenia zmiany tego przepisu.

Dyrektor Służby Handlowej: (—) **J. Tarnowski**

Otrzymują:

do wykonania — C 2 — 11
do wiadomości — B 2, 7, 14, 17.

49

PAŃSTWOWA KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

DYREKTOR GENERALNY III ZESPOŁU
Cz. B/R.O1.

PISMO OKÓLNE NR 1.

z dnia 24 marca 1950 r.

w sprawie: wywłaszczenia nieruchomości w trybie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 27 poz. 197 i Nr 55 poz. 438).

Nieprzestrzeganie przez wykonawców narodowych planów gospodarczych przepisów wyżej powołanego dekretu o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości, niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych, powoduje powstanie szeregu trudności przy składaniu wniosków do Wojewodów o wywłaszczenie w trybie cytowanego dekretu.

Składanie wniosków do Wojewodów, często niekompletnie udokumentowanych, tuż przed rozpoczęciem robót, z równoczesnym żądaniem udzielenia zezwolenia natychmiastowego objęcia nieruchomości na podstawie art. 15 powołanego dekretu, wpływa na zwolnienie tempa realizacji inwestycji, gdyż Wojewodowie nie mogą udzielać zezwoleń odręcznie.

Celem uniknięcia opóźnienia rozpoczęcia robót, Departament Inwestycji P.K.P.G. podaje do wiadomości, że wnioski do Wojewody należy składać co najmniej na 6 tygodni przed zamierzonym terminem rozpoczęcia prac. Wnioski do Wojewody winny być udokumentowane zgodnie z wymaganiami art. 13 dekretu z dnia 26 kwietnia 49 r., a w przypadku wystąpienia o zezwolenie natychmiastowego objęcia nieruchomości, muszą być spełnione warunki art. 15 cytowanego dekretu.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego poleca inwestorom centralnym wydanie zarządzeń mających na celu usprawnienie trybu postępowania w wyżej podanym przedmiocie.

Dyrektor Generalny P.K.P.G. (—) Dr **Cz. Bąbiński**

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 222. Tel. 887-84.

Konto P.K.O. I-1888/416. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

ODBIORCA: Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Cena 60 zł.

Druk PWZG Warszawa, Tamka 3. 3.000. Zam. 1039. 10.IV—9.V.50. B-110109.